

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

23 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Nadejda Toma,

Judecători – Anatolie Țurcan, Victor Boico, Svetlana Filincova, Nina Vascan,

a judecat fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Smochină Valeriu în numele inculpatului Vasilev Vladimir, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2017, în cauza penală privindu-l pe

*Vasilev Vladimir xxxx, născut la xx xx xxxx,
originar din xxxx, domiciliat în or. xxxx
str. xxxx nr. xx.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 17.07.2014 – 30.04.2015;

Instanța de apel: 09.07.2015 – 03.12.2015;

Instanța de recurs: 21.07.2016– 13.12.2016;

Instanța de apel: 06.02.2017 – 12.10.2017;

Instanța de recurs: 26.07.2018 – 23.10.2018.

Asupra recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Orhei din 30 aprilie 2015, Vasilev Vladimir a fost achitat pe art.190 alin.(5) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii.

A fost ridicat sechestru aplicat prin încheierea judecătorului de instrucție din 06.06.2014 pe terenul și construcțiile cu număr cadastral xxxx amplasate în or. xxxx, str. xxxx xx, care aparține cu drept de proprietate lui Vasilev Vladimir.

Acțiunea civilă înaintată de Scorpan Valeriu a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, prin rechizitoriu, Vasilev Vladimir este învinuit în aceia că în luna august 2008, fiind de jure proprietarul lotului de teren cu codul cadastral nr.xxxx, cu aria de 3 hectare, situat în apropiere de restaurantul „Doi Haiduci”, care administrativ era la balanța comunei Ivancea, raionul Orhei, acționând în scopul dobândirii ilicite a banilor altei persoane,

cunoscând că vecinul său Scorpan Valeriu, domiciliat în orașul Orhei, strada xxxx xx, era administratorul S.R.L. „Tehnica” și dispunea de mijloace financiare, i-a propus spre vânzare ultimului, lotul de teren nominalizat, după care sesizând că Scorpan Valeriu nu este interesat de propunere, a insistat asupra caracterului de succes al tranzacției, pe motiv că era posibil de creat o afacere profitabilă, după care, pentru a convinge partea vătămată, s-au deplasat la fața locului, demonstrându-i în natură lotul, fără însă a prezenta și acte de proprietate, iar după ce a avut convingerea că Scorpan Valeriu este predispus să procure lotul dat, acționând intenționat, conștientizând caracterul ilicit al faptelor sale și urmările prejudiciabile care puteau surveni, prin înșelăciune și abuz de încredere, a primit la 03.01.2009 – 27 300 euro, la 09.02.2009 – 44 000 euro, la 22.06.2009 – 64 800 euro, în luna august 2009 – 47 833 euro și la 03.09.2009 – 30 000 euro, iar în total suma de 213 933 euro, care conform cursului oficial al B.N.M. constituiau suma de 3 410 092 lei MDL, după care s-a eschivat de a-i transmite lui Scorpan Valeriu dreptul de proprietate asupra imobilului, invocând că i-au fost sustrate actele, că a gajat bunul dat etc., iar în anul 2013 a înstrăinat lotul supra nominalizat persoanelor terțe, fiind oficial reînregistrat dreptul de proprietate la O.C.T. Orhei, cauzând astfel părții vătămate prin infracțiune un prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

3. Sentința a fost atacată cu apeluri de către:

3.1. Procuror, care a solicitat admiterea apelului, casarea integrală a sentinței de achitare a inculpatului Vasiliev Vladimir, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care a-1 recunoaște pe Vasiliev Vladimir culpabil în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal și a-i stabili pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 9 ani, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu aplicarea pedepsei complementare - privarea de dreptul de a ocupa funcții de administrare a patrimoniului, pe un termen de 5 ani.

A admite acțiunea civilă în sumă de 3 410 092 lei și a o pune în executare pe seama inculpatului, inclusiv din quantumul bunurilor puse sub sechestru, în acest sens urmând a fi anulată, inclusiv, prevederea sentinței Judecătoriei Orhei din 30.04.2015 referitor la ridicarea sechestrului de pe bunurile inculpatului.

În argumentarea apelului, acuzarea a menționat că instanța de fond, la adoptarea sentinței a motivat inexistența faptei infracțiunii prin lipsa probelor pertinente și concludente, lipsa datelor obiective privind posedarea de către partea vătămată a sumelor transmise lui Vasilev Vladimir, ceea ce creează instanței suspiciuni și straniețăți. Caracterul critic al declarațiilor date de martorul Scorpan Viorel, precum și faptul că așa numitele recipise nu resetă la nici un fel de critici, fiind întocmite contrar prevederilor art.art.210, 212 Cod civil și în consecință nu pot fi apreciate ca probe materiale în cadrul procesului penal.

Prezenta infracțiunii și vinovăția lui Vasiliev Vladimir în comiterea escrocheriei,

este dovedită prin probele administrate și cercetate în cadrul ședinței de judecată și anume prin: plângerea, în care Scorpan Valeriu, fiind preîntâmpinat în conformitate cu prevederile art.311 Cod penal, despre la răspunderea pe care o poartă în caz de denunțare calomnioasă, a solicitat atragerea la răspundere penală a lui Vasilev Vladimir, care în perioada anului 2009, sub pretextul înstrăinării unui lot de teren cu aria de 3 hectare din apropiere de restaurantul ”Doi Haiduci”, a dobândit prin înșelăciune și abuz de încredere de la el suma de bani 213 933 euro, fără să-i transmită în consecință terenul; depozițiile părții vătămate Scorpan Valeriu, care a declarat că inițial nu a dorit procurarea lotului, dar a fost convins de inculpat, inclusiv prin prezentarea în natură a lotului, acțiune la care a participat și Scorpan Viorel, după care, tot în prezenta lui Scorpan Viorel s-a transmis și prima tranșă, fiind întocmite pentru fiecare, înscrisuri cu nominalul bancnotelor, numărul acestora și suma finală; depozițiile martorului Scorpan Viorel, care a confirmat că a fost cu unchiul său să vadă terenul arătat de Vasilev Vladimir, ce urma să fie procurat contra sumei de 210 000 - 220 000 euro, totodată, participând și la prima transmitere a banilor, declarând suplimentar că Scorpan Valeriu avea posibilitatea să cumuleze suma dată de bani, iar cu ultimul nu erau în relații de subordonare de serviciu și nici nu aveau careva interferențe de afaceri, deși erau rude; ridicarea și examinarea înscrisurilor prezentate de partea vătămată, conform cărora se confirmă că suma totală care figurează pe aceste înscrisuri este de 213 930 euro, iar cât privește nemijlocit modul de întocmire a acestora, raportul de expertiză gazoscopică nr.1031 din 02.06.2014, conform concluziilor cărora cele 5 semnături din acte au fost executate de una și aceeași persoană, și anume, de către Vasilev Vladimir, precum și alte probe și înscrisuri ce indirect dovedeau vinovăția acestuia, precum Raportul de audit, aprobat prin Hotărârea Curții de conturi nr.63 din 13.12.2013, ce demonstrează intenția înstrăinării de către Vasilev Vladimir a lotului contra sumei de aproximativ 200 000 euro, declarațiile martorului apărării Midrigan Ion, care a intrat în posesia lotului de teren în luna noiembrie 2013.

Referitor la existența intenției de dobândire a banilor de la momentul primirii banilor, recurentul a menționat că Vasilev Vladimir cunoștea că partea vătămată are afacere și dispune de surse financiare; anume el a fost inițiatorul presupusei tranzacții de vânzare-cumpărare, iar după ce a sesizat că Scorpan Valeriu nu este interesat de propunere, a insistat asupra caracterului de succes al tranzacției, argumentând că era posibil de creat o afacere profitabilă; pentru a convinge victima l-a deplasat la fața locului, însă din start s-a eschivat să prezinte careva acte pe lot, inventând diferite motive precum că i-au fost sustrate actele, că a găjat bunul dat, etc.; deși a primit banii în mai multe tranșe, nu a oferit contravaloarea acestora - lotul de teren; după primirea banilor s-a eschivat de a realiza ceea ce singur a propus și a convins partea vătămată; în anul 2013 a înstrăinat lotul supra nominalizat persoanei terțe, fiind oficial reînregistrat dreptul de proprietate la OCT Orhei, cauzând astfel, părții vătămate prin

infracțiune un prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

3.2. Partea vătămată Scorpan Valeriu a declarat apel, prin care a solicitat casarea sentinței cu pronunțarea unei noi hotărâri, prin care Vasilev Vladimir să fie atras la răspundere penală pentru ilegalitățile comise, cu admiterea acțiunii civile înaintate, din motivele invocate și încasarea din contul lui Vasilev Vladimir în beneficiul lui a sumei de 213 933 euro, ce constituie suma surselor bănești însușite de la dânsul de către inculpat, cât și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea apelului V. Scorpan a invocat că, în momentul transmiterii banilor, neavând careva dubii la faptul că intenția inculpatului era de rea credință, nu a luat de la acesta careva recipisă, transmiterea fiind probată prin lista bancnotelor, care a fost întocmită de către învinuit la momentul primirii sumelor bănești, document care conține nominalul și numărul bancnotelor, data primirii și suma totală, semnate de către Vasilev Vladimir.

După ce a fost transmisă toată suma de bani, Vasilev Vladimir s-a eschivat cu rea credință de a-i transmite dreptul de proprietate prin diferite argumente, inclusiv că terenul este gajat și că i-au fost sustrate actele de pe acesta, iar ulterior, în cadrul ședințelor de judecată a aflat că de fapt terenul nominalizat a fost înstrăinat unei alte persoane.

Astfel, instanța de fond sub nici o formă nu a dat apreciere recipiselor aflate la materialele dosarului, care în urma efectuării expertizei indica expres că acestea au fost semnate de către inculpat, fapt ce se confirmă vinovăția acestuia.

Instanța de judecată nu a luat în considerație nici Hotărârea Curții de Conturi, în care au fost constatate unele abateri în înstrăinarea bunului vizat cât și suma propusă potențialului cumpărător al acestuia, fapt ce vine în contradicție cu declarațiile inculpatului și anume că, când au fost finisate controalele, nu au fost depistate careva încălcări din partea sa.

Sușține apelantul că, în urma comiterii infracțiunii i-a fost cauzat un prejudiciu material în proporții deosebit de mari, care până la momentul de față nu i-a fost restituit de către inculpat și anume acesta poartă răspundere pentru prejudiciul cauzat prin acțiunile sau inacțiunile interzise de legea penală, totodată consideră că sunt aplicabile și prevederile art.223 Cod de procedură penală.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2015, au fost admise apelurile declarate, casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului centru primă instanță, prin care:

- Vasilev Vladimir a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 196 alin.(4) Cod penal și în baza acestei legi i s-a numit o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani;

- în baza art.90 Cod penal, pedeapsa numită a fost suspendată condiționat cu stabilirea unui termen de probă de 2 ani;

- a fost admisă în principiu acțiunea civilă, urmând ca asupra cuantumului

despăgubirilor să se expună instanța civilă.

4.1. În motivarea soluției adoptate instanța de apel a menționat că, din materialele cauzei penale a constatat că, Vasilev Vladimir, în luna august 2008, fiind de jure proprietarul lotului de teren cu codul cadastral nr.xxxx, cu aria de 3 hectare, situat în apropiere de restaurantul „Doi Haiduci”, care administrativ era la balanța comunei Ivancea, raionul Orhei, acționând în scopul cauzării de daune materiale în proporții mari proprietarului prin înșelăciune sau abuz de încredere, cunoscând că vecinul său Scorpan Valeriu, domiciliat în orașul Orhei, strada xxxx xx, era administratorul S.R.L. „Tehnica” și dispunea de mijloace financiare, i-a propus spre vânzare ultimului, lotul de teren nominalizat, după care sesizând că Scorpan Valeriu nu este interesat de propunere, a insistat asupra caracterului de succes al tranzacției, pe motiv că era posibil de creat o afacere profitabilă, după care pentru a convinge victima l-a deplasat la fața locului demonstrându-i în natură lotul, fără însă a prezenta și acte de proprietate, iar după ce a avut convingerea că Scorpan Valeriu este predispus să procure lotul dat, acționând intenționat, conștientizând caracterul ilicit al faptelor sale și urmările prejudiciabile care puteau surveni, prin înșelăciune și abuz de încredere, a primit în tranșe, la 03.01.2009 – 27 300 euro, la 09.02.2009 – 44 000 euro, la 22.06.2009 – 64 800 euro, în luna august 2009 – 47 833 euro și la 03.09.2009 – 30 000 euro, iar în total 213 933 euro, care conform cursului oficial al B.N.M. constituiau suma de 3 410 092 lei MDL, după care s-a eschivat de a-i transmite lui Scorpan Valeriu dreptul de proprietate, invocând că i-au fost sustrate actele, că a găjat bunul dat etc., iar în anul 2013 a înstrăinat lotul supra nominalizat persoanelor terțe, fiind oficial reînregistrat dreptul de proprietate la O.C.T. Orhei, cauzând, astfel, părții vătămate prin infracțiune un prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

Instanța de apel, potrivit prevederilor art.101 Cod de procedură penală, conform căruia fiecare probă urmează a fi apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității sale, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere a coroborării lor a statuat faptul că nu sunt probe care ar dovedi cu certitudine vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal, recalificând aceste acțiuni în baza art.196 alin.(4) Cod penal. Colegiul penal al Curții de Apel a conchis că această componentă încadrează acțiunile de cauzare a pagubelor materiale prin înșelăciune sau abuz de încredere, comise din intenție directă, cu scop de profit, pentru cauzarea de pagube materiale fiind specifică folosirea temporară ilegală gratuită a averii proprietarului sau eschivarea de la actul de transmitere proprietarului a averii, care i se cuvine după lege. Trăsătura caracteristică a acestor acțiuni este sustragerea subiectului de la vărsarea anumitor bunuri, beneficii în proprietatea victimei sau de la returnarea anumitor foloase.

Instanța de apel a concluzionat că, materialele cauzei dovedesc cu certitudine că în acțiunile lui Vasilev Vladimir se conțin indicii componente de infracțiune prevăzută de art.196 alin.(4) Cod penal, și anume, cauzarea de daune materiale în

proporții deosebit de mari prin înșelăciune sau abuz de încredere, dacă fapta nu constituie însușire.

La baza acestei concluzii instanța de apel a pus următoarele probe administrate la faza de urmărire penală, cercetate în instanța de fond și suplimentar în instanța de apel, și anume: declarațiile inculpatului Vasilev Vladimir; declarațiile părții vătămate Scorpan Valeriu; declarațiile martorilor Scorpan Viorel, Midrigan Ion și Scutelnic Valerian; ordonanță privind începerea urmăririi penale (f.d.1 vol. I); plângerea lui Scorpan Valeriu din 14.03.2014 (f.d.5 vol. I); copia recipiselor (f.d.7-8 vol. I); informațiile despre ratele oficiale de schimb valutar (f.d.12 vol. I); procesul-verbal de audiere a părții vătămate (f.d.18 vol. I); recipisele în original (f.d.23-26 vol. I); mostre de semnături ridicate de la Vasilev Vladimir (f.d.51-62 vol. I); ordonanța privind dispunerea efectuării expertizei grafoscopice (f.d.66-67 vol. I); răspunsul de la OCT Orhei (f.d.83 vol. I); raportul de expertiză grafoscopică nr.1031 din 02.06.2014 (f.d.92-104 vol. I); planșa fotografică HA (f.d.105 vol. I); caracteristica (f.d.107 vol. I); răspuns de la medicul psihiatru și narcolog (f.d.108 vol. I); revendicarea (f.d.109 vol. I).

Pe baza acestor probe, instanța de apel a ajuns la concluzia că, din materialele cauzei s-a dovedit cu certitudine că în acțiunile inculpatului Vasilev Vladimir se întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art.196 alin.(4) Cod penal.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recursuri ordinare de către:

5.1. Procuror, care a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea cauzei la rejudecare în aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

În recursul declarat procurorul a indicat următoarele argumente:

- decizia instanței de apel este neîntemeiată și pasibilă a fi casată, deoarece este contrară stării de fapt stabilite în baza probelor examinate în cadrul cercetării judecătorești, contravine prevederilor art.101 alin.(1) Cod de procedură penală, care stipulează expres că „Fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor;

- calificarea acțiunilor inculpatului în baza art.190 alin.(5) Cod penal, este una legală și întemeiată deoarece prin probele prezentate de acuzatorul de stat s-a confirmat faptul că inculpatul a comis anume infracțiunea prevăzută la art.190 alin.(5) Cod penal, o infracțiune intenționată și materială, inculpatul dând-și seama de caracterul prejudiciabil al acțiunilor sale, totodată a prevăzut urmările faptei prejudiciabile, și admitea în mod conștient survenirea acestor urmări - adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune și abuz de încredere, săvârșită în proporții deosebit de mari;

- acuzarea menționează că, deși latura obiectivă a infracțiunilor prevăzute de art.190 și art.196 Cod penal, conține elemente comune ca înșelăciunea și abuzul de

încredere, și urmările acestor acțiuni sunt în legătură cu cauzarea prejudiciului material proprietarului, totuși acestea se deosebesc una de alta.

Printre criteriile de delimitare a infracțiunilor nominalizate, se consemnează că, în cazul infracțiunii prevăzute de art.196 Cod penal, făptuitorul nu obține în posesie careva bunuri concrete ale victimei, ci se eschivează în mod fraudulos să-i transmită acesteia bunuri care i se cuvin ori se folosește de ele în detrimentul victimei.

Deci, dacă am fi în prezenta infracțiunii prevăzute de art.196 Cod penal, aceasta nu poate presupune luarea din posesia victimei a bunurilor, or, în caz contrar am fi sub incidența art.190 Cod penal.

Altfel spus, sub aspectul laturii obiective, distincția principală dintre infracțiunile specificate constă în mecanismul de cauzare a daunelor materiale, în cazul infracțiunii prevăzute de art.190 Cod penal, masa patrimonială a victimei este diminuată în aceeași proporție în care se sporește masa patrimonială a făptuitorului, pe când, în cazul infracțiunii prevăzute de art.196 Cod penal, masa patrimonială a victimei nu sporește în proporția pe care o exprimă eschivarea făptuitorului de a-și executa obligațiile pecuniare față de victimă, sau masa patrimonială a victimei este diminuată, fără însă a spori masa patrimonială a făptuitorului. Conform practicii judiciare și doctrinare, noțiunea de „dobândire ilicită” este echivalentă cu cea de „sustragere”. În sensul legii, se consideră sustragere - luarea ilegală și gratuită a bunurilor din posesia altuia, care a cauzat un prejudiciu patrimonial efectiv acestuia, săvârșită în scop acaparator.

Raportând cele statuate mai sus, la argumentele aduse în textul deciziei instanței de apel, precum că dobândirea ilicită intenționată a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere - lipsește în acțiunile inculpatului, acuzarea de stat conchide că versiunea instanței de apel în această parte este eronată și nu coroborează cu probele acumulate la dosar.

De asemenea, acuzarea de stat reiterează că, în cazul infracțiunii prevăzute de art.196 Cod penal, făptuitorul folosește bunurile proprietarului și îi cauzează acestuia daună materială în modalitatea prescrisă de dispoziție - prin înșelăciune sau abuz de încredere, însă bunul material rămâne a fi în continuare ca proprietate a aceleiași persoane, ceea ce, la caz, nu a fost realizat, pentru că partea vătămată i-a transmis mijloacele bănești inculpatului.

În continuare, acuzarea constată că, pentru a încadra acțiunile inculpatului în baza art.196 Cod penal, instanța de apel urma să demonstreze prin careva probe că nu a avut loc însușirea banilor primiți de inculpatul V. Vasilev, ci a fructului beneficiului, folosul utilizării banilor încredințați lui. În decizia atacată nu este o atare motivare precum că în urma acțiunilor inculpatului, cu referire la banii primiți de la V. Scorpan să se confirme existența elementelor infracțiunii prevăzute de art.196 alin.(4) Cod penal, care prevede intenția spre folosire temporară a bunurilor, de unde rezultă că, prin decizia atacată, faptelor săvârșite de inculpat li s-a dat o încadrare juridică greșită.

Prin urmare, se constată că instanța de apel nu a indicat din care considerente

urmează a fi respinse argumentele acuzării de stat puse la baza constatării culpei lui V. Vasilev în baza art.190 alin.(5) Cod penal.

Anume aceste fapte și probe incontestabile nu au fost apreciate la justa valoare de către instanța de judecată.

5.2. Avocatul Smochină Valeriu a declarat apel în numele inculpatului Vasilev Vladimir, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe, motivând că decizia instanței de apel este neîntemeiată și ilegală și anume:

- declarațiile depuse de către partea vătămată și evenimentele enumerate trezesc un șir de dubii privind veridicitatea lor, iar declarațiile martorului Scorpan Viorel necesită a fi apreciate critic deoarece acesta nu poate fi imparțial, fiindcă se află în relații de rudenie cu partea vătămată și conduce o unitate unde Scorpan Valeriu este fondator;

- așa numitele recipise nu întrunesc condițiile prevăzute în art.art.210 și 212 Cod civil, potrivit cărora actul juridic necesită a fi încheiat în scris și autentificat la notar, iar nerespectarea acestor prevederi duce la nulitatea actului juridic;

- de către partea vătămată Scorpan Valeriu, organelor de urmărire penală, au fost predate 4 file de hârtie cu înscrisuri care conțin cifre și semnături datate cu 03.01.2009, 09.02.2009, 22.06.2009 și 03.09.2009, însă aceste file de hârtie nu conțin careva date, care ar confirma că ele sunt anume recipise și că Vasilev Vladimir ar fi primit bani de la Scorpan Valeriu în contul terenului de pădure. Partea apărării consideră că aceste file cu înscrisuri nu pot fi apreciate ca probe materiale și vădit nu pot fi puse la baza învinuirii.

Totodată, recurentul consideră că este necesar de luat în calcul și faptul că Vasilev Vladimir, după anul 2009, adică după ce ar fi „obținut” suma de 213 933 euro, nicidecum nu și-a îmbunătățit situația materială, locuiește în aceeași casă modestă, care în perioada dată nu a fost renovată, are în proprietate același automobil de tip sovietic, procurat în anul 2009, unica sursă de existență o are în urma activității sale de șofer.

Instanța de apel a nu a luat în considerație faptul că în instanța de fond a fost stabilit cu certitudine că, atât în cadrul urmăririi penale, cât și în ședința de judecată n-au fost aduse probe certe, concrete, privind săvârșirea de către inculpatul Vasilev Vladimir a infracțiunii imputate.

5.3. Avocatul Turchin Anatol a declarat apel în numele părții vătămate Scorpan Valeriu, prin care a solicitat casarea hotărârilor judecătorești, cu pronunțarea unei hotărâri de atragere la răspundere penală a lui Vasilev Vladimir pentru infracțiunea comisă, admiterea acțiunii civile înaintate și dispunerea încasării din contul acestuia în beneficiul lui V. Scorpan a sumei de 213 933 euro, ce constituie suma surselor bănești însușite de către inculpat de la partea vătămată.

Totodată, recurentul a solicitat dispunerea încasării din contul inculpatului a

cheltuielilor de judecată.

În argumentarea recursului sa invocat că, instanța de judecată analizând recipise a menționat în decizia sa faptul că, ele pe deplin dovedesc vinovăția inculpatului și infirmă afirmațiile acestuia privind nevinovăția sa, astfel, menționând că instanța de fond incorect l-a achitat pe inculpat de săvârșirea infracțiunii incriminate pe motiv că fapta nu a fost comisă de inculpat, odată ce probele cercetate demonstrează contrariul, ca ulterior în decizie sa menționeze faptul că: ”de către acuzare nu a fost demonstrat faptul că banii părții vătămate Scorpan Valeriu au ajuns în posesia nemijlocită a inculpatului Vasilev Vladimir. Deci, în sensul dat cauzarea de daune materiale a avut loc în lipsa semnelor însușirii banilor transmiși”, contrazicându-se în acest sens.

Cu atât mai mult, instanța de judecată incorect a tălmăcit prevederile art.196 Cod penal, recalificând acțiunile inculpatului din art.190 alin.(5) Cod penal.

Menționează recurentul că, de către instanța de judecată, nu s-a luat în considerație nici Hotărârea Curții de Conturi, în care au fost constatate unele abateri în înstrăinarea bunului vizat, cât și suma propusă potențialului cumpărător al acestuia, fapt ce vine în contradicție și cu declarațiile inculpatului și anume că, atunci când au fost finalizate controalele, nu au fost depistate careva încălcări din partea sa.

6. Referință pe marginea recursului ordinar declarat de procuror, a depus avocatul V. Smochină în numele inculpatului V. Vasilev, exprimându-și dezacordul cu cererea de recurs înaintată și solicitând ca acesta să fie respins ca inadmisibil.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 13 decembrie 2016, recursurile ordinare declarate au fost admise, decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 decembrie 2015 a fost casată total, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, într-un alt complet de judecată.

8. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a constatat că Vasilev Vladimir de către organul de urmărire penală a fost învinuit în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal, adică, escrocheria, dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, săvârșite în proporții deosebit de mari.

Instanța de apel a concluzionat, că acțiunile inculpatului nu întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii de escrocherie, prevăzută de art.190 alin.(5) Cod penal, considerând că faptele lui Vasilev Vladimir constituie infracțiunea prevăzută de art.196 alin.(4) Cod penal – cauzarea de daune materiale în proporții deosebit de mari, prin înșelăciune sau abuz de încredere, dacă fapta nu constituie o însușire.

Astfel, verificând legalitatea deciziei atacate, Colegiul penal lărgit a reținut că, instanța de apel a indicat că „*Materialele cauzei dovedesc cu certitudine că acțiunile inculpatului Vasilev Vladimir conțin indicii componenței de infracțiune prevăzute de art.196 alin.(4) Cod penal, și anume, cauzarea de daune materiale în proporții deosebit de mari, prin înșelăciune sau abuz de încredere, dacă fapta nu constituie o însușire*”.

Ulterior însă, a indicat că „...la caz, se constată că, prin preținsele recipise anexate la materialele cauzei (f.d.23-26) organul de urmărire penală nu a prezentat probe întru confirmarea sporirii patrimoniului făptuitorului, or, potrivit recipiselor nominalizate nu se atestă faptul însușirii mijloacelor bănești în folosul inculpatului, prin urmare, lipsește temeiul de a califica cele acțiunile comise ca sustragere săvârșită prin înșelăciune. Acești bani nu au fost sustrași.

Astfel, obiectul material al infracțiunii îl poate constitui orice valoare materială care în momentul săvârșirii infracțiunii nu a trecut în posesia proprietarului, în sensul dat se reiterează că de către acuzare nu a fost demonstrat faptul că banii părții vătămate Scorpan Valeriu au ajuns în posesia nemijlocită a inculpatului Vasilev Vladimir. Deci în sensul dat cauzarea de daune materiale a avut loc în lipsa semnelor însușirii banilor transmiși”.

Prin urmare, instanța de apel și-a motivat soluția în mod contradictoriu, or, recalificând acțiunile inculpatului în baza art.196 alin.(4) Cod penal, instanța pe deoparte recunoaște că inculpatul a primit banii, conform recipiselor prezentate de partea vătămată și anexate ca probe la materialele cauzei, iar pe de altă parte se invocă contrariul - că acești bani nu au trecut în posesia inculpatului. Contradicția rezidă în faptul că concluzia privind lipsa acțiunii de sustragere este incompatibilă cu constatarea săvârșirii infracțiunii de cauzare de daune materiale.

În situația în care instanța de apel a constatat că banii au fost transmiși potrivit recipiselor, însă nu au fost însușiți de către inculpat, urma să stabilească de către cine au fost însușiți banii.

Mai mult ca atât, între partea vătămată V. Scorpan și inculpatul VI. Vasilev nu a fost încheiat nici un contract de vânzare-cumpărare, iar în așa numitele recipise nu se invocă acest fapt.

Astfel, instanța de apel urmează să stabilească dacă au fost transmiși acești bani, cui și cu ce scop, și dacă ei au fost însușiți de către inculpat.

Instanța de recurs a indicat că, la rejudecarea cauzei, instanța de apel urmează să se conducă de motivele nominalizate și în prezenta decizie, care au servit temei de casare a soluției adoptate și, cu respectarea prevederilor art.414, 419 Cod de procedură penală, să verifice minuțios legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel, să aprecieze toate probele în ansamblu, din punct de vedere al coroborării lor și în dependență de situația constatată să adopte o hotărâre legală și întemeiată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2017, au fost admise apelurile declarate de către procuror și partea vătămată Scorpan Valeriu, a fost casată integral sentința, cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care:

- Vasilev Vladimir Constantin a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal, fiindu-i stabilită pedeapsa sub formă de 9 ani închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis și cu privarea de dreptul de a ocupa funcții de administrare a patrimoniului pe un termen de 5 ani;

- s-a dispus încasarea din contul inculpatului Vasilev Vladimir în beneficiul părții vătămate Scorpan Valeriu a prejudiciului material cauzat prin infracțiune în mărime de 213 933 euro.

10. În partea descriptivă a deciziei, s-a menționat că în urma cercetării probelor prin prisma art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concluziei, veridicității și coroborării lor, instanța de apel a constatat că Vasilev Vladimir, în luna august 2008, nefiind de jure proprietarul lotului de teren cu codul cadastral nr.6440601011, cu aria de 3 hectare, situat în apropiere de restaurantul „Doi Haiduci”, care administrativ se afla la balanța comunei Ivancea, raionul Orhei, acționând în scopul dobândirii ilicite a banilor altei persoane, cunoscând că vecinul său Scorpan Valeriu, domiciliat în orașul Orhei, strada xxxx xx, era administratorul S.R.L. „Tehnica” și dispunea de mijloace financiare, i-a propus spre vânzare ultimului, lotul de teren nominalizat, după care, sesizând că Scorpan Valeriu nu este interesat de propunere, a insistat asupra caracterului de succes al tranzacției, pe motiv că era posibil de creat o afacere profitabilă, după care, pentru a convinge victima, l-a deplasat la fața locului demonstrându-i în natură lotul, fără însă a prezenta și acte de proprietate, iar după ce a avut convingerea că Scorpan Valeriu este predispus să procure lotul dat, acționând intenționat, conștientizând caracterul ilicit al faptelor sale și urmările prejudiciabile care puteau surveni, prin înșelăciune și abuz de încredere, a primit de la V. Scorpan bani: la 03.01.2009 – 27 300 euro, la 09.02.2009 – 44 000 euro, 22.06.2009 – 64 800 euro, în luna august 2009 – 47 833 euro și la 03.09.2009 – 30 000 euro, în total 213 933 euro, care conform cursului oficial al B.N.M. constituiau suma de 3 410 092 lei MDL, după care s-a eschivat de a-i transmite lui Scorpan Valeriu dreptul de proprietate, invocând că i-au fost sustrate actele, că a gătat bunul dat etc., iar în anul 2013 a înstrăinat lotul supra nominalizat persoanelor terțe, fiind oficial reînregistrat dreptul de proprietate la O.C.T. Orhei, cauzând astfel părții vătămate prin infracțiune un prejudiciu material în proporții deosebit de mari.

Instanța de apel a statuat că, deși inculpatul Vasilev Vladimir nu și-a recunoscut culpa, vinovăția acestuia de săvârșirea infracțiunii încriminate a fost dovedită prin probe veridice, concludente, pertinente și utile, care coroborează între ele și care combat și argumentele înaintate de inculpat, precum că el urmează a fi achitat din motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii. Probele pe care instanța de apel și-a bazat soluția de condamnare sunt: declarațiile părții vătămate Scorpan Valeriu; declarațiile martorilor V. Scorpan, I. Midrigan și V. Scutelnic; materialele și probele scrise, anexate la dosarul penal, care coroborează cu declarațiile părții vătămate și a martorilor sus-indicați, plângerea din 14.03.2014 (f.d.5 vol. I), procesul-verbal de

ridicare din 28.03.2014 (f.d.20 vol. I), procesul-verbal de examinare din 28.03.2014 (f.d.22 vol. I), procesul-verbal de ridicare a mostrelor din 28.03.2014 (f.d.28 vol. I), procesul-verbal de ridicare a mostrelor din 26.03.2014 (f.d.49 vol. I); raportul de expertiză grafoscopică nr.1031 din 02.06.2014 (f.d.49 vol. I).

Instanța de apel a considerat că respectivele probe, precum și circumstanțele cauzei au fost apreciate eronat de prima instanță, pronunțând o sentință de achitare.

Astfel, instanța de apel a considerat că nerecunoașterea vinovăției de către inculpat, privitor la comiterea infracțiunilor încriminate, nu echivalează cu achitarea lui, deoarece circumstanțele stabilite și probele analizate și enumerate, dovedesc cu certitudine comiterea de către acesta a faptelor imputate.

Totodată, instanța de apel a reținut că prima instanță greșit a apreciat totalitatea semnelor obiective și subiective ale faptei prejudiciabile (social periculoase) comisă de către inculpat, de aceea a considerat că probele prezentate instanței de judecată de către acuzarea de stat și examinate în cadrul cercetării judecătorești dovedesc cu certitudine faptul că inculpatul Vasilev Vladimir a comis infracțiunea prevăzută de art.190 alin.(5) Cod penal, și anume escrocherie, adică dobândirea ilicită a bunurilor altei persoane prin înșelăciune sau abuz de încredere, săvârșită în proporții deosebit de mari.

În circumstanțele expuse, instanța de apel a considerat că probele administrate la dosar, fiind verificate sub aspectul pertinenței și concludenței, atât cele obținute în procesul urmăririi penale, cât și în cadrul ședințelor de judecată, în ansamblu coroborează între ele și au confirmat vina inculpatului în săvârșirea infracțiunii încriminate.

La stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art.art.7, 61, 75, 77 Cod penal, a ținut cont de gradul prejudiciabil și pericolul social al infracțiunii comise, de persoana inculpatului, de circumstanțele cauzei care atenuază sau agravează răspunderea penală, de influența pedepsei aplicate asupra vinovatului, considerând că corectarea și reeducarea acestuia este posibilă și rațională cu aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare.

Referitor la acțiunea civilă înaintată de partea vătămată Scorpan Valeriu, instanța de apel a considerat ca fiind întemeiată și probată suficient, din care considerente a fost admisă, fiind dispusă încasarea din contul lui Vasilev Vladimir în beneficiul lui Scorpan Valeriu prejudiciul material în mărime de 213 933 Euro (echivalentul în lei la momentul executării hotărârii în privința acțiunii civile).

11. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar avocatul Smochină Valeriu în numele inculpatului Vasilev Vladimir, care, invocând prevederile art.427 alin.(1) pct.12) Cod de procedură penală și art.6 CtEDO, solicitând casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe, invocând următoarele argumente:

- în urmă cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii,

prevăzute de art.190 alin.(5) Cod penal, nu a fost confirmată prin ansamblu de probe cercetate de instanța de judecată și de acia Vasilev Vladimir a fost achitat legal, pe motiv că nu s-a constatat existența faptei infracțiunii;

- declarațiile depuse de către partea vătămată și evenimentele enumerate trezesc un șir de dubii privind veridicitatea lor, iar declarațiile martorului Scorpan Viorel necesită a fi apreciate critic, deoarece acesta nu poate fi imparțial aflându-se în relații de rudenie cu partea vătămată și conduce o unitate unde Scorpan Valeriu este fondator;

- așa numitele recipise nu întrunesc condițiile prevăzute în art.art.210 și 212 Cod civil, care stipulează că actul juridic necesită a fi încheiat în scris și autentificat la notar, nerespectarea acestor prevederi duce la nulitatea actului juridic;

- de către partea vătămată Scorpan Valeriu, organelor de urmărire penală, au fost predate 4 file de hârtie cu înscrisuri care conțin cifre și semnături datate cu 03.01.2009, 09.02.2009, 22.06.2009 și 03.09.2009, însă aceste file de hârtie nu conțin careva date care ar confirma că ele sunt anume recipise și că Vasilev Vladimir a primit bani de la Scorpan Valeriu în contul terenului.

- apărarea susține că nu au fost prezentate probe materiale care ar confirma transmiterea mijloacelor bănești în mărime de 213 933 euro, iar declarațiile părții vătămate Scorpan Valeriu și a martorului Scorpan Viorel nu pot fi reținute în calitate de probe care ar confirma acțiunile ilegale ale inculpatului Vasilev Vladimir, acestea fiind lipsite de suport probant.

- partea apărării consideră că filele cu înscrisuri nu pot fi apreciate ca probe materiale și vădit nu pot fi puse la baza învinuirii lui Vasilev Vladimir.

- instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor legale și a constatat vinovăția inculpatului bazându-se preponderent pe probele cercetate de prima instanță, cărora li s-a dat citire și care inițial au fost puse la baza achitării lui Vasilev Vladimir.

- CtEDO a sancționat România în cauza *Mischie c. României* (cererea nr. 50224/07, Hotărârea din 16 septembrie 2014), statuând ca este inadmisibilă condamnarea unei persoane în apel, după achitarea acesteia de prima instanță, fără a se administra probe noi care să răstoarne probatoriul de la fond. Judecătorii CtEDO interzic reinterpretația acelor probe.

- instanța de apel a examinat suplimentar probele și le-a dat o altă apreciere decât instanța de fond, bazându-se doar pe relatarea faptului că partea vătămată și martorii și-au menținut declarațiile.

12. În conformitate cu prevederile art.431 alin.(1) pct.1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului ordinar declarat, solicitând inadmisibilitatea acestuia ca fiind vădit neîntemeiat.

13. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție, consideră că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

Potrivit art.435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul instanța de recurs este în drept să îl admită, cu casarea totală a hotărârii atacate și dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

În această ordine de idei, Colegiul penal lărgit menționează că, declanșând o continuare a judecării cauzei în fond, apelul este o cale de atac sub aspect de fapt și de drept adică odată exercitat produce un efect devolutiv complet, în sensul că provoacă un control integral atât în fapt, cât și în drept, instanța având posibilitatea de a da o nouă apreciere probelor acumulate în dosar.

La judecarea apelului, instanța este în drept să cerceteze suplimentar probele administrate de prima instanță (care pot fi, de altfel, apreciate diferit față de felul cum au fost evaluate de prima instanță), precum și să administreze probe noi, pentru elucidarea adevărului și pentru formularea unei concluzii temeinice vizavi de acuzația imputată inculpatului prin actul de învinuire și cel de sesizare a instanței.

Pe lângă cele consemnate, este necesar de a face o precizare substanțială, și anume că, după investirea instanței cu soluționarea în fond a cauzei, părților trebuie să le fie asigurate toate garanțiile unui proces echitabil, prin urmare dacă apelul constituie o continuare a judecării fondului cauzei, acestea sunt valabile și pentru instanța dată.

Totodată, urmează a se consemna că, procedura de examinare a apelului, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță prezintă unele particularități aparte. În acest sens, trebuie avute în vedere dispozițiile art.6 din Convenția Europeană, așa cum acestea au fost interpretate și aplicate, și prevederile art.415 alin.(2¹) Cod de procedură penală, potrivit cărora după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, instanța de apel nu poate dispune condamnarea persoanei fără audierea acesteia în ședința de judecată a instanței de apel, precum și fără audierea martorilor acuzării, în cazul în care declarațiile lor constituie o mărturie acuzatorială, susceptibilă să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea unei persoane.

Prin urmare, instanța de apel nu este în drept să pronunțe o hotărâre prin care constată vinovăția inculpatului de comiterea infracțiunii imputate, bazându-se exclusiv pe actele și lucrările primei instanțe, în temeiul cărora s-a dispus achitarea acestuia. Or, după o hotărâre de achitare pronunțată de prima instanță, acuzatorul de stat este obligat în instanța de apel să solicite o nouă audiere atât a inculpatului, cât și a martorilor acuzării, declarațiile cărora sunt probe în acuzare, în măsură să întemeieze într-un mod substanțial condamnarea inculpatului. Administrarea mijloacelor de probă se desfășoară după regulile generale prevăzute pentru prima instanță, fiind aplicat principiul nemijlocirii, ce permite instanței să perceapă direct faptele și împrejurările relatate de părți sau martori, precum și reacțiile acestora la întrebările adresate.

Pentru corectitudinea judecării prezentei cauze, este necesar de a supune

aprecierii toate probele acumulate în dosar, având în vedere faptul că apărătorul inculpatului supune criticii calificarea faptei imputate inculpatului. De altfel, în cadrul cercetării judecătorești se administrează probe anume pentru lămurirea faptelor și împrejurărilor importante, sub toate aspectele, în scopul perceperii directe a probelor de către instanța de judecată pentru formularea opiniei vizavi de vinovăția persoanei trimise în judecată.

Mai mult, atunci când unei persoane i se reproșează săvârșirea unei fapte penale și i se aduce o acuzație, aceasta trebuie să fie bazată pe probe pertinente, veridice și concludente care ar dovedi, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost comisă anume de inculpat în circumstanțele descrise în actul de învinuire.

Ca atare, avocatul Smochină Valeriu în cererea de recurs critică anume faptul că instanța de apel nu a acordat deplină eficiență prevederilor legale expuse supra și a conchis asupra vinovăției inculpatului bazându-se preponderent pe probele cercetate de prima instanță, puse, anterior, la baza achitării lui Vasilev Vladimir, mai mult ca atât, unele probe au fost doar redacte în conținutul deciziei, fără a fi supuse cercetării de către instanța de apel.

Reieșind din prevederile art.414 alin.(1), (2) și (6) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel și poate da o nouă apreciere probelor din dosar, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Instanța de apel verifică declarațiile și probele materiale examinate de prima instanță prin citirea lor în ședința de judecată, cu consemnarea în procesul-verbal și nu este în drept să-și întemeieze concluziile pe probele cercetate de prima instanță dacă ele nu au fost verificate în ședința de judecată a instanței de apel și nu au fost consemnate în procesul-verbal.

În speță, Colegiul penal sesizează că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate de către instanța de apel la judecarea prezentei cauzei în ordine de apel, deoarece analizând materialele cauzei și, în mod special procesul-verbal al ședinței instanței de apel (f.d.172 vol. II), rezultă că instanța a oferit posibilitatea participanților la proces de a prezenta probe în susținerea acuzării și apărării, unde acuzarea a indicat că probe suplimentare nu are, dar a solicitat verificarea probelor cercetate de prima instanță.

Instanța de recurs menționează că, după cum rezultă din partea descriptivă a deciziei, instanța și-a bazat concluziile pe declarațiile părții vătămate Scorpan Valeriu, a martorilor Scorpan Viorel, Midrigan Ion, Scutelnic Valerian și actele cauzei: plângerea din 14.03.2014, a lui Scorpan Valeriu; procesul-verbal de ridicare din 28.03.2014; procesul-verbal de examinare din 28.03.2014; procesul-verbal de ridicare

a mostrelor din 28.03.2014; procesul-verbal de ridicare a mostrelor din 26.03.2014 și raportul de expertiză grafoscopică nr.1031 din 02.06.2014, probe care însă nu au fost cercetate și consemnate în procesul-verbal al ședinței instanței de apel.

Astfel, instanța de apel, în hotărârea pronunțată a reținut probe, fără a le verifica în ședință, sub aspectul cercetării nemijlocite, prin citirea lor în ședința de judecată și consemnarea acestora în procesul-verbal, adică în conformitate cu prevederile art.414 alin.(1), (2) și (6) Cod de procedură penală.

La caz, Colegiul lărgit menționează că, conform jurisprudenței CtEDO, instanțele de judecată sânt obligate să demonstreze circumstanțele ce țin de vinovăția inculpatului cu adoptarea unor soluții motivate, or, lipsa acestora atestă o încălcare a dreptului la un proces echitabil, astfel, CtEDO a reiterat în acest sens că „(...) în cazul în care instanțele judecătorești naționale se abțin de a da un răspuns special și explicit la cele mai importante întrebări, fără a acorda părții care a formulat-o posibilitatea de a ști dacă acest mijloc de apărare a fost neglijat sau respins, acest fapt se va considera ca o încălcare a dreptului la un proces echitabil.” (cauza *Hiro Balani c. Spaniei*, *Ruis Toriho c. Spaniei*, *Popov nr. 2 c. Moldovei*, *Albina c. României etc*).

În acest sens, Colegiul penal reiterează, că obligația instanței de a-și motiva hotărârea face parte din setul de garanții stabilite pentru existența unui proces echitabil.

Or, potrivit jurisprudenței constante a CtEDO, expuse în cazurile aplicării art. 6 al Convenției, s-a conchis că o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal (*Suominen c. Finlandei (2003) §37*, *Kuznetsov și alții c. Rusiei (2007) §85*).

Colegiul lărgit menționează că prin decizia Curții Supreme de Justiție din 13.12.2016, a fost casată total decizia instanței de apel din 03.12.2015 și dispusă rejudecarea cauzei în aceeași instanță de apel, pe motiv că instanța nu a îndeplinit cerințele statuate în art.art.101, 414 Cod de procedură penală, indicând că, la rejudecare, instanța urmează să țină cont de prevederile art.436 alin.(2) Cod de procedură penală.

Colegiul penal precizează că, potrivit art.436 alin.(2) Cod de procedură penală, pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului.

Astfel, la rejudecarea cauzei instanța de apel nu a respectat prevederile art.436 alin.(2) Cod de procedură penală, nu a ținut cont de indicațiile instanței de recurs și nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.414 și 417 Cod de procedură penală, ceea ce echivalează cu erori judiciare, ce s-au soldat cu o hotărâre neîntemeiată și nemotivată.

Instanța de apel a admis erori de drept, care nu pot fi corectate de instanța de recurs, ceea ce potrivit legii, impune admiterea recursului, casarea hotărârii atacate și

dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

La noua rejudecare a cauzei instanța de apel are obligația ca, în conformitate cu art.414 Cod de procedură penală, să verifice legalitatea și temeinicia sentinței atacate, să examineze pe deplin și să efectueze o apreciere și analiză completă în fapt și în drept a tuturor probelor administrate în cauza dată din punct de vedere a pertinentei, concludenței și coroborării lor reciproce, să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel și recurs, să respecte prevederile art.394, 414 Cod de procedură penală și, în dependență de datele obținute, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, care să corespundă prevederilor art.417 Cod de procedură penală.

14. În conformitate cu art.art.434, 435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Smochină Valeriu în numele inculpatului Vasilev Vladimir, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 12 octombrie 2017, în cauza penală privindu-l pe *Vasilev Vladimir*, cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Vasilev Vladimir xxxx urmează a fi eliberat din penitenciar, dacă în privința lui nu este aplicată măsura preventivă sub formă de arest pe altă cauză sau acesta nu execută pedeapsa penală în baza altor hotărâri judecătorești.

Decizia nu se supune căilor de atac.

Decizia motivată pronunțată integral la 22 noiembrie 2018.

Președinte

Nadejda Toma

Judecători

Anatolie Țurcan

Victor Boico

Svetlana Filincova

Nina Vascan